

การพัฒนาละครวิทยุกระจายเสียงสำหรับผู้พิการทางสายตา โดยใช้เทคนิคผลิตเสียงประกอบและการปรับแต่งเสียง

Development of Drama Radio Program for the Blind by Using Technique Production of Sound Effect and Sound Adjustment

กุลกนิษฐ์ ทองเงา*

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการพัฒนาละครวิทยุกระจายเสียงโดยการใช้เทคนิคโฟลีย์ (Foley) ผลิตเสียงประกอบ และเทคนิคการปรับแต่งเสียง 2) ศึกษาความพึงพอใจจากการรับฟังละครวิทยุกระจายเสียงที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นผู้พิการทางสายตาระดับเลือนราง มีอายุระหว่าง 15-18 ปี จำนวน 10 คน ในเขตกรุงเทพมหานคร ด้วยวิธีเลือกแบบเฉพาะเจาะจง และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) จากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญจำนวน 12 คน แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านบทละคร ด้านเสียงประกอบ และด้านการผลิตละครวิทยุ โดยแบ่งการประเมินออกเป็น การประเมินเชิงปริมาณ (quantitative Research) และการประเมินเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่าเทคนิคเสียงโฟลีย์ (Foley) ที่ผลิตขึ้นมีความคล้ายคลึงกับเสียงที่เกิดขึ้นจริงตามธรรมชาติ และในชีวิตประจำวัน เทคนิคเสียงโฟลีย์ (Foley) ช่วยขยายภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ในฉากละครมากขึ้น การใช้เทคนิคการปรับแต่งเสียงทำให้เกิดความหลากหลายของเสียงตัวละคร กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจละครวิทยุในระดับมากที่สุด สรุปได้ว่า ละครวิทยุที่พัฒนาขึ้นสามารถนำไปให้ผู้พิการทางสายตารับฟังเพื่อความบันเทิงได้เป็นอย่างดี

คำสำคัญ: ละครวิทยุ / เทคนิคผลิตเสียงประกอบและการปรับแต่งเสียง

Abstract

The purpose of this study were to 1) study the development of drama radio program by using Foley technique production of sound effect and using adjustment technique 2) investigate the satisfactions of listen to radio drama development. The samples used in this study were 10 people from the purposive sampling who were visually impaired age is between 15-18 years old in Bangkok area, and In-depth interviews of 12 experts, divided into 3 field of their radio dramatic composition, sound techniques and drama radio production. The evaluation methods were divided quantitative and qualitative. The statistics for data analysis by using average percentage and mean. The results found that the Foley sound technique produced is similar to the actual natural sound and the sound that happen around in everyday life, Foley technique can help expand images in drama scene more clearly. Using adjustment technique and resulting in a variety of character voices. The samples group rated the satisfactions of the radio programs at a “most” level. In conclusion, the developed drama radio program for enhancing to entertainment for the blind.

Keywords: Drama Radio Program / Technique Production of Sound Effect and Sound Adjustment

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

บทนำ

ปัจจุบันยังพบข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มผู้พิการทางสายตาที่ขาดโอกาสทางการสืบค้นและการเข้าถึงข้อมูลอีกจำนวนมาก จากสถิติการดำเนินงานจดทะเบียนผู้พิการทั่วประเทศไทย ที่มีบัตรประจำตัวคนพิการ ณ วันที่ 31 สิงหาคม 2560 มีประชากรผู้พิการรวมทั้งสิ้น 1,800,499 ราย (กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2560) และจากข้อมูลสถิติผู้พิการทางสายตาทั่วโลกมีประมาณ 36 ล้านคน และมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นเป็น 3 เท่า เป็น 115 ล้านคน ภายในปี ค.ศ. 2050 หรือ พ.ศ. 2593 (หนังสือพิมพ์ข่าวสดออนไลน์, 2560) โดยปัญหาที่พบส่วนใหญ่ คือ การขาดโอกาสในการศึกษาสาเหตุมาจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น ทางด้านร่างกาย จิตใจ และทุนทรัพย์ที่ส่งผลไปสู่การเรียน และจากสถิติในแต่ละปีผู้พิการทางสายตาได้มีโอกาสในการเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไม่เกิน 500 คน จากจำนวนเด็กวัยเรียน 30,000 คน โรงเรียนสำหรับผู้พิการทางสายตามีเพียง 12 แห่ง เป็นรัฐบาล 2 แห่ง และเอกชน 10 แห่ง ไม่เพียงพอต่อจำนวนผู้พิการทางสายตา อีกทั้ง การวิจัยยังพบว่า ผู้พิการทางสายตาทั่วโลก เข้าถึงการศึกษาต่ำกว่า 20 เปอร์เซ็นต์และสิทธิการอ่านของผู้พิการทางสายตาพบว่าสื่อส่วนใหญ่ 90 เปอร์เซ็นต์เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่ผู้พิการทางสายตาไม่สามารถเข้าถึงได้ (ปัญหาคนตาบอดที่ยังไม่ได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง อ้างถึงใน ณัฐศักดิ์ พงษ์สวัสดิ์, 2558) ซึ่งปัญหาดังกล่าวกลายเป็นปัญหาด้านความเหลื่อมล้ำทางสังคม ในด้านการสืบค้น การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร และแม้กระทั่งการเข้าถึงสื่อเพื่อความบันเทิง

แม้ว่าในปัจจุบันได้มีการพัฒนาสื่อหลากหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็นหนังสืออักษรเบรลล์ที่พิมพ์ลงในกระดาษธรรมดา หรือกระดาษชนิดพิเศษ หรือจัดพิมพ์ในรูปแบบสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือในวัสดุอื่น ๆ หรือ สื่อที่สามารถเข้าถึงได้ง่ายและสะดวกอย่างสื่อประเภทหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e-book) ซึ่งเป็นฟอร์แมตหนึ่งที่ถูกพัฒนาเพื่อผู้พิการทางสายตา หรือหนังสือเสียงระบบ Daisy ซึ่งเป็นหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่ออกแบบมาให้รองรับการเข้าถึงการอ่านของผู้พิการทางสายตาได้สะดวกยิ่งกว่าการใช้สื่อเสียงเดิม ๆ อย่าง เทปคาสเซต (Cassette Tape) หรือแฟ้มเสียง MP3 นอกจากนี้ห้องสมุดคนตาบอดหรือห้องสมุดทั่วไปหลายๆ แห่งได้เพิ่มช่องทางการเข้าถึง

ความรู้สำหรับผู้พิการทางสายตา โดยการจัดหาหรือพัฒนาหนังสือเสียงและการจัดพื้นที่บริการโดยมีเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีลำโพง พร้อมติดตั้งโปรแกรม เช่น โปรแกรม Tab Player เพื่อจะช่วยให้การเข้าถึงข้อมูลความรู้ ความบันเทิงของผู้พิการทางสายตาเป็นไปได้ง่ายและสะดวกมากขึ้น

ทั้งนี้ สื่อเสียงส่วนใหญ่ยังคงเป็นลักษณะการอ่านเรื่องราวมากมายจากหนังสือโดยผู้อ่านจะอ่านไปเรื่อย ๆ ตั้งแต่ต้นจนจบ ซึ่งลักษณะการอ่านดังกล่าวเหมาะสำหรับการฟังเพื่อการเรียนหรือการฟังเพื่อศึกษาหาความรู้แต่หากเป็นการฟังเพื่อความบันเทิงสำหรับผู้พิการทางสายตาที่เป็นเด็กและเยาวชน หรือแม้แต่วัยผู้ใหญ่อาจจะรู้สึกเบื่อหน่าย การสร้างสรรค์สื่อที่เพิ่มความบันเทิงอย่างรูปแบบละครน่าจะเพิ่มสีสันและอรรถรสในการรับฟังได้มากยิ่งขึ้น สำหรับการผลิตละครที่ใช้การลงทุนน้อย ประหยัดเวลา และสามารถเผยแพร่อย่างรวดเร็วได้นั้น ละครวิทยุน่าจะตอบโจทย์ได้ดี เพราะคุณสมบัติของสื่อวิทยุกระจายเสียงใช้การลงทุนน้อยกว่าสื่อโทรทัศน์และภาพยนตร์หลายเท่า แต่ก็ต้องยอมรับว่าละครวิทยุกระจายเสียงนั้นได้ขบเซาะจากสังคมในปัจจุบันไปแล้ว เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่ต้องการที่จะรับชมสื่อที่มีทั้งภาพและเสียงมากกว่า แต่สำหรับผู้พิการทางสายตาแล้วสื่อทางเสียงอย่างสื่อวิทยุกระจายเสียงยังคงมีความสำคัญและเป็นประโยชน์ไม่น้อยไปกว่าสื่ออื่น ๆ นับว่าเป็นสื่อหนึ่งที่เปิดโอกาสทางการเรียนรู้และการรับรู้ข้อมูล ข่าวสาร ความบันเทิงต่าง ๆ ให้แก่พวกเขาได้เป็นอย่างดี

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาพัฒนาละครวิทยุกระจายเสียงโดยใช้เทคนิคผลิตเสียงประกอบ และเทคนิคการปรับแต่งเสียง เพื่อต้องการพัฒนาทางด้านการผลิตละครวิทยุให้มีความน่าสนใจและทำให้ผู้ฟังรู้สึกเกิดจินตนาการ เพื่อสร้างสรรค์รายการวิทยุกระจายเสียงประเภทละครให้มีคุณภาพ และสามารถนำไปให้ผู้พิการทางสายตาได้รับฟังเพื่อความบันเทิง อีกทั้งยังเป็นแนวทางในการพัฒนาเนื้อหาของสื่อประเภทวิทยุกระจายเสียงในรูปแบบอื่น ๆ ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาละครวิทยุกระจายเสียงโดยใช้เทคนิคโฟลีย์ (Foley) ผลิตเสียงประกอบ และเทคนิค

การปรับแต่งเสียง

2. ศึกษาความพึงพอใจจากการรับฟังละครวิทยุกระจายเสียงที่พัฒนาขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มผู้พิการทางสายตาในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1.1 ประชากร คือ กลุ่มผู้พิการทางสายตา อายุระหว่าง 15-18 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้พิการทางสายตาในเขตกรุงเทพมหานคร อายุระหว่าง 15-18 ปี จำนวน 10 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

1.3 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ ละครวิทยุกระจายเสียง เรื่อง “โฉมงามกับเจ้าชายอสูร” โดยการใช้เทคนิคโฟลีย์ (Foley) ผลิตเสียงประกอบ และเทคนิคการปรับแต่งเสียง

ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ความพึงพอใจต่อการรับฟังละครวิทยุที่พัฒนาขึ้น

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ แบบประเมินความพึงพอใจ (จัดทำเป็นอักษรเบรลล์) และแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ต่อการรับฟังละครวิทยุกระจายเสียง เรื่อง “โฉมงามกับเจ้าชายอสูร” ความยาว 30 นาที ดังนี้

2.1 แบบประเมินความพึงพอใจของผู้พิการทางสายตาในเขตกรุงเทพมหานคร อายุระหว่าง 15-18 ปี จำนวน 10 คน ประกอบด้วยคำถามเลือกตอบ และแบบประเมินค่า โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา จำนวน 3 ข้อ และส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการรับฟังละครวิทยุกระจายเสียง จำนวน 12 ข้อ

2.2 แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ประเมินคุณภาพของละครวิทยุ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 12 คนแบ่งออกเป็น 3 ด้านๆ ละ 3 ข้อ

คือ ด้านบทละคร ด้านเทคนิคเสียงประกอบ และด้านการผลิตละครวิทยุ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้โดย

3.1 ศึกษาวิเคราะห์ สังเคราะห์เนื้อหา และการศึกษาเทคนิคโฟลีย์ (Foley) ผลิตเสียงประกอบ และเทคนิคการปรับแต่งเสียง เพื่อนำมาสู่ขั้นตอนผลิตละครวิทยุ เรื่อง “โฉมงามกับเจ้าชายอสูร” ความยาว 30 นาที

3.2 ประเมินคุณภาพของละครวิทยุ เรื่อง “โฉมงามกับเจ้าชายอสูร” โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 12 คน

3.3 ร่างแบบสอบถามความพึงพอใจ และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความถูกต้องจำนวน 3 คน

3.4 นำละครวิทยุ เรื่อง “โฉมงามกับเจ้าชายอสูร” ที่พัฒนาขึ้นให้กลุ่มตัวอย่างรับฟัง จำนวน 10 คน

3.5 แจกแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง ภายหลังรับฟังละครวิทยุ

3.6 ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพื่อเตรียมข้อมูลสำหรับการนำไปวิเคราะห์ต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อดำเนินการเก็บแบบสอบถามพร้อมตรวจสอบความสมบูรณ์เรียบร้อยแล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยวิธีการหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ

วิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความพึงพอใจต่อการรับฟังละครวิทยุที่พัฒนาขึ้น โดยวิธีการหาค่าเฉลี่ย

สำหรับค่าตอบความพึงพอใจ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุดแสดงผลการวิเคราะห์โดยแสดงค่าเฉลี่ยแล้วนำมาตัดสินตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง ระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง ระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง ระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง ระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง ระดับน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์แบบประเมินความพึงพอใจของผู้พิการทางสายตาในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี จำนวน 10 คน

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย จำนวน 2 คน ร้อยละ 20 และเพศหญิง จำนวน 8 คน ร้อยละ 80 มีอายุ 15 ปี จำนวน 4 คน ร้อยละ 40 รองลงมา อายุ 17 ปี 3 คน ร้อยละ 30 อายุ 18 ปี จำนวน 2 คน ร้อยละ 20 และอายุ 16 ปี จำนวน 1 คน ร้อยละ 10 ผู้ตอบแบบสอบถามศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น 5 คน ร้อยละ 50 และมีมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 5 คน ร้อยละ 50

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการรับฟังละครวิทยุ เรื่อง “โฉมงามกับเจ้าชายอสูร”

ในภาพรวมผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจต่อละครวิทยุที่ผลิตขึ้น มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.7$) ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระดับมากที่สุด หากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านเทคนิคโฟลีย์ (Foley) ผลิตเสียงประกอบ ผู้ตอบแบบสอบถามพึงพอใจเป็นอันดับแรกต่อ “เสียงฝนตก” ที่สื่อความหมายถึงบรรยากาศฝนกำลังตกได้ชัดเจน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.9$) อยู่ในเกณฑ์มากที่สุด รองลงมา ได้แก่ “เสียงแก้วแตก” สื่อความหมายถึงแก้วหล่นแตกได้ชัดเจน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.8$) ซึ่งอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด “เสียงม้าวิ่ง” สื่อความหมายถึงม้าที่กำลังวิ่งได้ชัดเจนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.5$) อยู่ในเกณฑ์มากที่สุด ส่วนเสียงที่พึงพอใจน้อยที่สุดคือ “เสียงรับประทานอาหาร” สื่อความหมายถึงบรรยากาศการรับประทานอาหาร มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.8$) อยู่ในเกณฑ์มาก ตามลำดับ สำหรับเทคนิคการปรับแต่งเสียง พบว่า มีความพึงพอใจต่อการปรับแต่งเสียงของเจ้าชายอสูร มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 5.00$) เกณฑ์ระดับมากที่สุด และการปรับแต่งเสียงของน้องเอมมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 5.00$) เกณฑ์ระดับมากที่สุด และการปรับแต่งเสียงของน้องเอมมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 5.00$) เกณฑ์ระดับมากที่สุดเช่นกัน ด้านบทละคร พบว่า ละครวิทยุเรื่องโฉมงามกับเจ้าชายอสูร ให้ข้อคิด คติสอนใจ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 5.00$) เกณฑ์ระดับมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ การดำเนินเรื่องของละครวิทยุ เรื่อง โฉมงามกับเจ้าชายอสูร มีความเข้าใจในเรื่อง มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.8$) เกณฑ์ระดับมากที่สุด ส่วนเนื้อเรื่องกับเสียงประกอบที่ใช้มีความสอดคล้องเหมือนจริง มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.6$) เกณฑ์มากที่สุด อันดับ

ที่มีความพึงพอใจเท่ากันคือ การดำเนินเรื่องชวนให้ติดตามตั้งแต่ต้นจนจบ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.5$) เกณฑ์ระดับมาก และสามารถแยกเสียงตัวละครได้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.5$) เกณฑ์ระดับมาก อันดับสุดท้ายคือความยาวของละครวิทยุเรื่องโฉมงามกับเจ้าชายอสูร มีความเหมาะสม มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.2$) เกณฑ์ระดับมาก

สรุปผลสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ประเมินคุณภาพของละครวิทยุด้านบทละคร ละครวิทยุที่พัฒนาขึ้น มีความน่าสนใจ เนื้อหากระชับ เข้าใจง่าย ชวนติดตามตั้งแต่บทละครน้ำเสียงของผู้แสดง และยังมีข้อคิด คติสอนใจที่ดีในตอนท้ายเกี่ยวกับ การอย่าเลือกคบคนที่รูปลักษณ์ภายนอก ไปจนถึงการปลูกฝังเกี่ยวกับความมีเมตตา การรู้จักให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่นซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟัง

ด้านเทคนิคโฟลีย์ (Foley) ผลิตเสียงประกอบ ผลิตออกมาให้เสียงมีความเสมือนจริงช่วยเพิ่มอารมณ์และอารมณ์ในการรับฟัง ผู้ฟังสามารถรับรู้สถานการณ์หรือเหตุการณ์ในแต่ละฉากได้เป็นอย่างดี และในด้านของการปรับแต่งเสียงมีความเหมาะสมดีฟังดูเป็นธรรมชาติ ทำให้เข้าถึงอารมณ์ของตัวละครได้ และในส่วนของระดับเสียงและคุณภาพเสียง มีความชัดเจนอยู่ในระดับดี เนื้อหา น้ำเสียงตัวละคร มีความกลมกลืนเข้ากันกับดนตรีประกอบ ส่งผลให้ฟังง่ายและเข้าใจในเนื้อหา

ภาพรวมด้านการผลิตละคร เสียงการบรรยาย และการใช้เสียงประกอบมีความกลมกลืน เสียงคมชัด ฟังราบรื่น สามารถใช้เสียงประกอบและดนตรีได้อย่างถูกต้องเหมาะสมทำให้ช่วยเสริมสร้างจินตนาการให้แก่กลุ่มผู้พิการทางสายตาได้เป็นอย่างดี

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษาการพัฒนาละครวิทยุกระจายเสียง โดยใช้เทคนิคโฟลีย์ (Foley) ผลิตเสียงประกอบ และ ใช้เทคนิคการปรับแต่งเสียง เพื่อผู้พิการทางสายตา จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า ละครวิทยุกระจายเสียงที่ได้รับฟังเรื่องนี้ได้รับความเพลิดเพลิน สามารถสร้างจินตนาการและคิดภาพตามได้มาก เนื่องจากละครเป็นสื่อที่ทำให้ผู้ฟังมีความรู้สึกคล้ายตาม ซึ่งตรงกับแนวคิดของ อุษณีย์ ศิริสุนทรไพบูลย์ (2552, น. 239) กล่าวว่า ละครวิทยุเป็นรายการที่สะท้อน หรือ จำลองเหตุการณ์ สถานการณ์สมมุติ โดยกำหนด แนว

เรื่อง โครงเรื่อง เหตุการณ์ สถานที่ ตัวละคร การแสดง และบทสนทนาให้มีความขัดแย้ง หรือเผชิญปัญหา เพื่อดึงดูดความสนใจให้คนติดตามจนมีอารมณ์คล้อยตาม และมีอารมณ์ตื่นเต้น ตึงเครียดมากขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงจุดตื่นเต้นสูงสุด แล้วคลี่คลายปัญหา หรือ ความขัดแย้งไปในทางที่สร้างความพึงพอใจแก่คนดูในที่สุด นอกจากนี้เรื่องน่าสนใจแล้วการให้เสียงประกอบยังช่วยเสริมให้เกิดความน่าติดตาม จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อเทคนิคโฟลีย์ (Foley) ผลิตเสียงประกอบนั้น ส่วนใหญ่เห็นพ้องกันว่ามีความเสมือนจริง สามารถสร้างจินตนาการและสร้างอารมณ์ให้คล้อยตามไปกับละครได้อีกทั้งยังทำให้สามารถรับรู้และเข้าใจเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงของฉากแต่ละฉากได้เป็นอย่างดี ซึ่งตรงกับแนวคิดของ Stanley R. Alten (อ้างถึงใน พัชรพล ก้องเพชรศักดิ์, น. 2558) ได้อธิบายเกี่ยวกับ เทคนิคโฟลีย์ (Foley) คือเสียงประกอบที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตัวละคร เป็นเสียงที่สามารถเพิ่มรายละเอียดความสมจริงของเรื่องราว ทำให้ผู้ฟังมีอารมณ์ร่วมไปกับตัวละคร ส่วนเทคนิคการปรับแต่งเสียงจากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า การปรับแต่งเสียงทำให้เกิดความหลากหลายของเสียงตัวละคร เสียงตัวละครเหมาะสมกับบทบาทที่ได้รับ เช่น เสียงพระเอกมีความทุ้มนุ่มน่าฟัง เสียงของคนแก่มีความทุ้ม ต่ำ สั้นเครือ เป็นต้น ส่วนการปรับแต่งโทนของเสียงสามารถทำได้ในเชิงลึก เช่น ระดับเสียง (Pitch) กลุ่มความถี่สั้นพ้องของช่องเสียง (Formant) ระดับเสียงเบส หรือ เสียงทุ้ม (Base Pitch) เสียงรบกวนที่สามารถรับได้ (Noise Threshold) สามารถปรับแต่งโทนของเสียงหรือการใส่เอฟเฟกต์ต่าง ๆ ให้เสียงตัวละครได้ อาทิ การปรับเสียงของคนอายุ 20 ปีให้เป็นเสียงของเด็กอายุประมาณ 7 ขวบ หรือการปรับเสียงให้เป็นเพศตรงข้าม ซึ่งการปรับแต่งเสียงนี้จะทำให้เกิดความหลากหลายของเสียงตัวละคร ทำให้โทนของเสียงเข้ากับตัวละครมากขึ้น สามารถทำให้ผู้ฟังแยกแยะสถานการณ์ เพศ วัย และบทบาทไปจนถึงบุคลิกภาพของตัวละครได้ ที่สำคัญเทคนิคการปรับแต่งเสียงยังช่วยให้เพิ่มเสียงตัวละครมากขึ้นแต่ใช้คนเท่าเดิมเป็นการลดต้นทุนการผลิตด้วย

ประกอบกับผลจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญซึ่งต่างให้ความเห็นว่า ผลงานละครที่ผลิตขึ้นนี้มีประโยชน์ใช้ฟังเพื่อความบันเทิงได้ เนื้อหาต่อเนื่องน่าติดตาม

สามารถสร้างจินตนาการได้จาก Foley Sound effect ทำให้รู้สึกตื่นเต้นเร้าใจ ผู้ฟังสามารถรับรู้และบ่งบอกถึงเสียงที่เกิดขึ้นในแต่ละฉากได้ว่าเป็นเสียงอะไร ส่วนการใช้เทคนิคการปรับแต่งเสียงทำได้อย่างกลมกลืนปรับแต่งเสียงให้เหมาะสมเข้ากับ ช่วงวัย บุคลิกภาพ และนิสัยใจคอของตัวละคร เพิ่มความสมจริงให้กับละคร ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในการพัฒนาสร้างสรรค์รายการบันเทิงเพื่อผู้พิการทางสายตาได้รับฟัง

การผลิตละครวิทยุกระจายเสียงไม่ใช่เรื่องใหม่ แต่เป็นการนำเอาสื่อที่อาจถูกมองข้ามไปเนื่องจากในปัจจุบันต้องยอมรับว่าสื่อละครวิทยุกระจายเสียงนั้นแทบจะชบเซาจากสังคมในปัจจุบันไปแล้ว เนื่องจาก ประชาชนส่วนใหญ่ต้องการที่จะรับชมสื่อโทรทัศน์มากกว่าเพราะมีทั้งภาพและเสียง จึงทำให้สื่อโทรทัศน์ได้รับความนิยมมาก แต่หากพูดถึงข้อดีของสื่อวิทยุกระจายเสียงแล้ว กุลกนิษฐ์ ทองเงา (2556, น. 28) ให้ข้อมูลว่าวิทยุกระจายเสียงจัดเป็นสื่อที่มีราคาประหยัด ต้นทุนในการผลิตต่ำและผู้ฟังสามารถเปิดรับสื่อได้หลายช่องทาง ส่งกระจายสัญญาณเสียงได้อย่างรวดเร็วไปได้ไกลทั่วทุกพื้นที่ของประเทศ หากได้รับการส่งเสริมและมีการพัฒนาสื่อให้เกิดประโยชน์ต่อกลุ่มเป้าหมายอย่างต่อเนื่องชัดเจน อย่างกลุ่มผู้พิการทางสายตา กลุ่มผู้สูงอายุ เป็นต้น ซึ่งการพัฒนาละครวิทยุโดยใช้เทคนิคโฟลีย์ (Foley) ผลิตเสียงประกอบ และใช้เทคนิคการปรับแต่งเสียง เพื่อผู้พิการทางสายตาสามารถให้ความบันเทิง สร้างอารมณ์ ความเพลิดเพลิน และจินตนาการภาพให้ผู้ฟัง เป็นการชี้ให้เห็นว่ายังมีคนบางกลุ่มที่ยังต้องการรับสื่อรูปแบบดังกล่าว นับว่าเป็นการพัฒนาสื่อสร้างสรรค์ความบันเทิงอย่างละครที่ใช้ต้นทุนน้อย ใช้ระยะเวลาสั้น แต่ได้ผลคุ้มค่าเป็นอย่างมาก

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิการทางสายตาทุกเพศ ทุกวัย ครอบคลุมทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด
2. ควรศึกษาและพัฒนาละครวิทยุแบบสร้างสรรค์โดยให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพียงผู้รับฟังเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาละคร เช่น เป็นผู้ร่วมคัดเลือกเรื่อง เป็นผู้มีส่วนร่วมในการแสดงละครวิทยุ เป็นต้น เป็นการบูรณาการหรือประยุกต์ให้เกิดประโยชน์ทั้งในเรื่องของความบันเทิงและต่อยอดในเรื่องการเรียนการสอนได้

บรรณานุกรม**ภาษาไทย**

กุลกนิษฐ์ ทองเงา. (2556). *หลักการวิทยุกระจายเสียงเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: ทริปเพิ้ลเอ็ดดูเคชั่น.

ณัฐศักดิ์ พงษ์สวัสดิ์. (2558). *ความต้องการด้านเนื้อหาของผู้พิการทางสายตาเพื่อผลิตหนังสือเสียงบนแอปพลิเคชัน “Read for the Blind”*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

พัชรพล ก้องเพชรศักดิ์. (2558). *การผลิตเสียงประกอบ (Sound effects) เพื่อใช้ประกอบภาพยนตร์เขย่าขวัญ (Thriller) ด้วยการบันทึกเสียง Foley*. วิทยานิพนธ์สาขาเทคโนโลยีการถ่ายภาพและภาพยนตร์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

อุษณีย์ ศิริสุนทรไพบูลย์. (2552). *หลักการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย..

ระบบออนไลน์

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

(2560). *การดำเนินงานจดทะเบียนคนพิการทั่วประเทศเดือนสิงหาคม 2560 กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ*. เข้าถึงได้จาก https://www.m-society.go.th/ewt_news.php?nid=20586

ข่าวสด. (2560, 3 สิงหาคม). *เปิดสถิติคนตาบอดพุ่งทั่วโลก เชื่อมโยงประชากรสูงวัยเพิ่มขึ้น*. ข่าวสด. เข้าถึงได้จาก https://www.khaosod.co.th/sci-tech/news_462022